

Žalostna slika korupcije v naši upravi

Pred beograjskim sodiščem se obravnava te dni nova umazana korupcijska afera. — Pustolovec v vlogi novinarja in političnega zaupnika.

Razprava proti defravantom Alajbegoviču in Mareku v Sarajevu je vzbudila pozornost vse naše javnosti. Včerajšnja razprava je zopet odkrila korupcijske afere v naši prestolici. Razkrinkala je pred vsem korupcijo nekaterih beograjskih političnih faktorjev, korupcijske metode beograjske žurnalistike ter splošen kaos v naši upravi.

Na včerajšnji razpravi proti Alajbegoviču so namreč prečitali izjavno bivšega urednika lista »Balkan«, ki opisuje Alajbegovičeve poverbe in zgodovino njegove karijere. Kako je namreč Alajbegovič postal iz navadnega pustolovca ugleden in spoštovan mož. Urednik »Balkana« Svetelin Savić je izjavil, da je bil Alajbegovič njegova zaupna oseba in da je njegova zasluga, da je Alajbegovič postal dopisnik »Balkana« in informator o sarajevski politični situaciji, čeprav Alajbegovič ni imel nikakršnih sposobnosti ne za dopisnik, ne za političnega zaupnika, ker je bil navaden pustolovec. Takrat je »Balkan« igral v beograjskih političnih krogih odlično vlogo. Posebno velik vpliv je imel na beograjsko čaršijo. Da bi se Alajbegovič še bolj uveljavil, mu je dal Savić brezplačno železniško novinarsko legitimacijo, čeprav ni bil novinar. Savić je Alajbegovič celo predstavljal Pašiću, s katerim je ta večkrat konferiral. Nadalje navaja Savić v svoji obtožbi, da je dajal Alajbegoviču po 20 do 30 tisoč Din, ni pa navedel s kakšnim namenom mu jih je dal. Savić nadalje pravi, da je nabavil Alajbegoviču vse instrumente za orkester društva »Osmanski Džikić«. Razen tega mu je dajal po 7 do 8 tisoč Din mesečno za to

društvo in je nabavil tudi brezplačno uniforme za godbo. Alajbegovič je pa kupil avtomobil znamke »Ford« in kolo. Tako je Savić povzdignil Alajbegoviča do pustolovca do vplivne osebnosti. Alajbegovič je bil v tehnih stikih s sarajevskim velikim županom Nikolićem in sedanjim velikim županom v Mostaru dr. Hasanbegovićem. Veliko vlogo je igral zlasti v oddelku za prehrano.

Na včerajšnji razpravi je bil zaslišan tudi nadsvetnik Barić, ki je podal naravnost porazno sliko naše administracije. Izjavil je, da je ob nastopu službe našel vse poslovne knjige v največjem neredu, ker pa ni bil strokovnjak v tem, ni mogel ničesar ukreniti, da bi jih urel. Razen tega se je bal Alajbegovič, ker je vedel, da ima odlične zveze z Beogradom. Alajbegovič sploh ni ničesar delal v svojem oddelku, temveč se je samo vozil iz Sarajeva v Beograd in nazaj ter je prvega vsakega meseca prišel po plaču. Nadalje je Barić izjavil, da je Marek dvigal na čeke po 20 in 30 tisoč Din. Priznal je tudi, da je te čeke podpisoval, Marek in Alajbegovič sta pa ponarejala na njih številke tako, da sta naredila na primer iz 5 tisoč Din 50 tisoč Din, s tem, da sta enostavno pripisala nico. Tako sta dvignila velike vsote in Barić meni, da sta ogoljufala državo za nad 1 milijon Din.

Včerajšnja razprava proti Alajbegoviču in Mareku je torej odkrila strašno korupcijo v naši administraciji in popolno moralno propadlo nekaterih naših »narodnih« zastopnikov in novinarjev v Beogradu, ki so pomagali raznim pustolovcem in župincem do vplivnih in uglednih mest.

Pisane zgodbe iz naših krajev

Gospodki vломilci. — Dete, ki je moralo umreti. — General se je izgubil. — Dunajski Moric in Slovenski Rasputin.

Nedavno smo poročali, da je orožništvo v Vrbovcu aretiralo več vlonmilcev in jih je vtaknilo v zagrebške zapore. V Zagreb so jih poslali zato, ker so tudi tam izvršili več drznih vlotov. Po policijski preiskavi so vtaknili v zagrebške zapore Petra Pucerina, 18 letnega zidaria iz Popovače, Bega Hrnjica, 33 letnega delavca iz Prijedora, Magda Glavina ter Josipa in Slavo Knoblehar iz Duge Rese, ki sta brez poklica in stalnega bivališča. Orožniki so jih ujeli pri vlotu v trgovino Fridehira Hiršla v Vrbovcu. Z njimi je bil aretiran tudi šofer Avgust Škerlec. Šofer je izjavil, da so ga nekega večera vlonmilci naprosili na zagrebškem kolodvoru, naj jih odpelje v Vrbovec. Ko so vlonmilci dospeli proti večeru v Vrbovec, je ostal šofer z Glavino v neki gostilni, ostali so pa izginili. Šofer je izjavil, da ni slutil, da so negovi gostje vlonmilci. Policija je šoferja po zasiščaju takoj izpuštila. Ker se vlot v Vrbovcu ni posrečil in je Pucerin priznal orožnikom, da stanujejo v Zagrebu njeni paša Dragotin in Ljuba Gorupič in Mara ter Slava Sovič ter Josip Knoblehar, s katerimi je izvršil že več vlotov, je orožništvo poslalo vlonmilce v Zagreb, kjer se vrši proti njim nadaljnja preiskava. Vlonmilmci so dokazali dosedaj že več vlotov in tativ in Zagrebu. Zdi se pa, da je ta nevarna vlonmilska polpa kradla tudi v okolici Popovače, Jastrebarskega in Siska.

Pred nekaj dnevi se je prijetilo, da je v Zagrebu moralo umreti neko dete, ker v bolnični ni bilo prostora, da bi ga sprejeli na lečenje. Siromašno dete je moralo umreti po dvodnevni mukah. Na Knežji stanuje delavec Gjuro Oreškovič v sobici, ki je obenem kuhanja in v kateri je štednik. Delavec živi z ženo in tremi otroci, od katerih je bil Gjuro najmlajši. Star je bil komaj 13 mesecev. Po nesrečnem naključju so malega Gjura namreč polili z vrelo vodo. Ko je bila mati na dvorišču, so se otroci zbrali okoli štednika. Najstarejši sin se je vzpel in zagrabil za lonce z vrelo vodo ter ga prevrnil. Krop se je razril po nesrečnem detetu, ki je od bolečin zakričal in se onesvestil. Mati ga je takoj odnesla v dečji ambulatorij, od koder so jo poslali v bolničko. V bolnički so pa nesrečni materi odgovorili, da nimajo prostora. Mati je morala z napol mrtviny detetom domov. Mali Gjuro je po silnih mukah doma umrl. Ta primer priča o žalostnih razmerah v naših bolničah. Zaradi pomjanjanja prostora morajo siromašni ljudje umirati doma brez zdravniške pomoči.

V neki zagrebški bolniči se je združil predlanskim sinček nekega našega generala. Po ozdravljenju so dečka odpustili iz bolnice. General, ki je poslal bolnega sina v bolničko, pa ni poravnal vsega računa, ker je bil med tem premeščen baje v Beograd. Uprava bolničce se je zato obrnila najprvo na domovinsko občino dotičnega generala, da bi zvedela njegov naslov. Občina v Srbiji je odgovorila, da general stalno biva v Beogradu in da je tudi tja prisoten. Beograjska občina je pa odgovorila, da general ne biva v Beogradu. Ko je bolnica poslala v Beograd točen opis in naslov generala, je beograjska občina odgovorila, da generala ni med

Pred tedni je prišel berač zopet k nji, jo pozval, naj si obliče najlepšo obleko in zginil je z njo. Sedaj je berač osumljjen umora. Trdovratno zamika, da bi vdovo poznal in govoril samo o božjem poslanstvu. — Tako dunajska »Preša«, čije dopisnik se je z resnicu hudo sprl.

Volitve v SSLU

Današnji »Slovenec« prinaša pod tem naslovom akademski omladini poziv, ki pa je v dijametralnem nasprotju z njihovim delom, in zlasti še z delom njihovih pokroviteljev. Klerikalci se motijo, če misljijo, da bodo prespleli kogarkoli od onih, ki so še pred par dnevi imeli priliko videti ali pa celo občutiti pendreke Koroševe policeje na hrbitih akademikov. Pendrek je tista »živilska moč katoliških idej, ki bodo osvobodile (!) Češevstvo. Če bi klerikalni akademiki mislili istkreno, bi morali svoj današnji poziv naslovti na g. predsednika vlade in mu energično povedati, da »katoliška« omladina »odklanja nasilje pesti«. Tako pa je vsakomu jasno, da klerikalci isčajo nasilje tam, kjer ga ni. To ve danes vsak trezen človek, ki je že dovoljno spoznal klerikalno špoštovanje osebne svobode, klerikalno resnicoljubje in krščansko ljubezen. Običajno predvolilno fraziranje klerikalcev vzbuja le posmeh resnih ljudi.

To naj imajo klerikalci pred očmi, da razen tiste zagrizene stotine klerikalnih priganjačev za klerikalni pendrek ne bo nikoli glasoval, temveč, da bomo vsi kot en mož jutri oddali svoj glas za edino liste, ki predstavlja pravo svobodo, resnicu in skrb za vsakega študenta, to je

LISTO ENOTNE NAPREDNE OMLADINE (LISTA »C«)

Neorganiziran volilec.

Pred izbore

Refleksije o izborni situaciji na Univerzi. Ovih dana ce se vršiti izbiri za SSLU. Sva naša akademika omladina je u punom radu za pobedu svoga pravca. Sve liste su objavljene. Počinje agitacija, borbeni in bez obzira. Stoga smatramo za potreben izbrati nekaj, ki ne bo nujno dobro, vendar je edino, kar je vse vsebine in vrednosti, ki jih je željelo.

I ovom prilikom se sudaraju u neumitno borbi dve orientacije. S jedne strane naprednjaci, s druge klerikalci. Naprednjake od klerikalaca dele diametralno suprotno načela. Mi smatramo, da društveni život mora biti organiziran na svetovnom pogledu, t. j. na pogledu potnog samooprendeljenja misli i akcije, nikako pod patronažom duhovštine. Mi ne priznajemo nikomur, ni katoličkoj ni pravoslavnoj duhovštini, da utiče na naše kulturno obrazovanje v svrhu napakor uniformisanja misli i to takovih misli o pogledih na svet, na društvene in nacionalno-političke poglede, koji se mogu nazivati samo rečju hipokrizija. Hočemo da se slobodno orientiramo v duhu liberalizma, t. j. u duhu prave in nepriskosnovene demokracije, jer smo mi učenici Strossmajera, Cankara in Skerlića.

Mi — Srpska, Hrvatska i Slovenačka — omladina smo duhovno ujedinjeni. Za nas nema plemenskih i kulturnih razlika, jer smo mi izgradjeni Jugosloveni.

Univerzitet smatramo za žarišče nauke in najvišje kulture. Želimo na svom univerzitetu biti slobodni in izražanju svoje misli i u manifestiraju svoje nacionalne svesti te ne dozvoljavamo nikome da ograničava našu slobodu misli, zborna i dogovora.

Na politiku gledamo s višeg štamovišta. Pod politikom ne smatramo službu ovom ili onim, mi u politici gledamo pokrete svokasnog javnog spojašnjeg in umetrašnjeg života, koji se odražava kroz dnevnu političku situaciju. Ne služimo svojim vodnjama, nego zajedničkoj ideologiji te kdo takovi možemo biti samo korektiv, da se ide k boljemu, naprednjem i dostojanstvenijem putu naše nacionalne in državne budučnosti.

Naš naprednjački program je izradjen jasno in dobro je poznat svakome. Naša nacionalna ideologija, naši pogledi na svet, na kulturno orientisanje, na politiku, na ekonomsku pitanja; sve je tako jasno i poznano svakome, koji živi u sferi evropske civilizacije. Stoga se nije nikdo kadar boriti sa našom ideologijom, nego napada na pojedinačna. I mi vrla često vidjamo, da onda, kada smo mi počeli s svojim prvim argumentima da onda na nas reagiraju sa poslednjim argumentima instinktivne podsvesti.

Pod ovim principima stupamo u borbu za održanje napredne orientacije naše Univerze. Uvereni smo, da i ovih izbora može odneti absolutni pobednik jedino: »Lista enotne napredne omladine«.

Mi u SSLU ne želimo politizirati jer su naši osnovni principi na narod in državu izgradjeni. Želimo raditi, onako kako to dolikuje naprednoj omladini, raditi na podizanju naše zajedničke kulture, raditi in imeti na korist akademiske omladine.

I z tih razloga kupimo svoje redove u žrtve in nepokolebive falange. U doba kada dozvoljene in nedozvoljene agitacijske pareole kulminiraju, stupamo u borbu i stavljamo svakome do znanja: pardona ne tražimo, ali pardona nikome dati načemo.

Rad. Z. Nedeljković,
cand. iuris.

Najboljše, najtrajnejše, zato najcenejše!

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

13

Rider de Beauvoir:

Sužnja

Roman.

— Drhtim, Mocenigo, — je zašepetal Trevisanij svojemu tovaršu.

— Straš me je, Trevisanij, zdi se mi,

da Kristove rane na križu krvave.

— Pojdimo, gospoda, pojdimo! — je dejal Grimani, ki tudi ni mogel skriti

gjinjenosti. Storili smo svojo dolžnost.

Inkvizitorji so odšli. Zunaj so se razlegali glasnikovi kluci, zvonovi so

zvonili in ozko okno Alessandrovobe

je bilo že do polovice zazidano. Pri vratih

so se razlegali udarci kladiva. Dan

se je nagibal k večeru.

Pojavil se je sluga, ki je pozdravil

vladarja in mu postavil na mizo sve-

tilko.

XIV.

Dožev prstan.

— Noč! — je zašepetal dož, videc svetilko sredi mračne, prazne sobe. — Noč, grozna, večna noč, tako se glasi njihova sodba. Umirati v tem grobu, dočim sije zunaj solnce na jasnen neb, umirati tu in vedeti, da plačajo Benetke nad prazno krsto svojega doža!

— Bil sem še mlad, — je nadaljeval in sedel k mizi, na kateri je brilela luč,

— ko sem zagledal kip moža, cigar na-

slednik sem postal, ne da bi takrat slu-

til, kaj me čaka. Po beneških običajih so odnesli njegovo truplo brez cerkev-

nih obredov v grobico njegovih pred-

nikov, vladarjevo smrt so oznanjali sa-

mo zvonovi sv. Marka, katerim so od-

govarjali zvonovi v mestu. Bil je ples-

menit starec. Voščeni obličje kipa mu

je bilo podobno. Še zdaj ga vidim, ka-

ko stoji na podstavku, zavit v doževa

oblačila. Kakor jaz je imel obleko iz

zlatnih tkanin, hermelinov plašč in do-

žev klobuk na glavi... samo njegove

ostroge so bile obrnjene narobe. Tako

sem ga videl sredi dvoran in dvajset

črno oblečenih plemičev ga je stražilo.

Po tem se prišli ponj mornarski kapita-

nji z vsemi celi in s štiridesetimi volili-

ci v žalnih oblikah. Voščeni kip se je

majal pod baldahinom in pre nim so

nosili grb beneške republike, zastrti s

črno tančico. Doževi sorodniki so šli

za kipom. Pogrebni obredi so se vršili

v cerkvi sv. Janeza in Pavla. Prejšnji

dan sem bil privedel Safio v Benetke.

Safio, ki me je zdaj pogubila. Teden dni

po pogrebu so me izvolili za doža, to-

da ves mesec sem videl pred seboj vo-

ščeni kip. Bilo je usodno znamenje.

Zenski dož je bil mrtev, jaz pa

živim in sem še poln življenjskih sil.

Ali so to peklenske sanje? Kaj je moje

srce v prsih nehalo utriptati? Kaj ni-

sem več dož, kaj nisem več Alessandro.

Neka notranja sila ga je gnala k

oknu. Glasnik je baš oznanjal na dvo-

rišču:

— Dož je umrl, molite za njegovo

dušo, dož je umrl!

Alessandro je drugič nastavil uho. Slišal je zvonenje, vmes so pa bobnali in trobili.

— Lažete! Ne, dož ni umrl! — je kričal. Odprl je okno in začel razbijati po zidu. Okno je bilo že zazidano in samo košček neba se je še videl. — Lažete! Ne, dož ni umrl! Odstranite ta zid in pade zmečkan med vaše hinavsko žalovanje.

— Vse je zaman! — je vzduhnil in stopil od okna. — Moj glas in moje roke se zaman razbijajo ob ta zid. O, posmisli, da nisem pretepel teh podležev, ko so me sodili! Toda kaj počenjam? Jeze ne morem krotiti, kakšen človek sem? Kaj ni bilo vse moje življenje borba proti malodrušnosti in obupu? Kaj res ne bom mogel prenesti udarca usode, kaj se bo moja železna volja res uklonila smrti?

— Solza mojih očeh! — je nadalejval in si obriral z roko oči. — Ah, plakati, plakati kakor ženska! To ni dostopno mene!

Stopil je naprej in se ustavil pred oknom. Žarez modre svetlobe se je še vlekel ob pragu doževe ječe in dožev pogled se je za hip ustavil na njem. Nastala je grobna tišina, mrtvaška tišina, ki so jo motili samo ietnikovi koraki. Alessandro se je ozrl v kot, kamor so padali zadnji žarki dnevnne svetlobe.

— Zbogom! — je vzkliknil, — zborom, Benetke, za katere moram umrjeti! Zbogom, moje ljubljeno mesto, moj ponos, moja najdražja misel, moj kramen, ki se je tako hitro razpršil. Ti, ki danes plačeš nad mojo krsto in ki boš jutri pozabilo celo moje ime. Ne hvaležne Benetke, ljubim vas! Dovolite mi, da vidim še enkrat košček vašega divnega neba, ali pa raje izginete, kajti v tej temni noči, v katero se pojgrazam, bi imel več moči umrjeti, če bi videl le eno vaših zlatih zvezd. Benetke!

— Moja zadnja misel velja tebi, dragi mesto, — je nadaljeval dož in se umaknil od vrat. — Zlasti pa velja tebi, dekle, ki sem te rešil strašne smrti, ker nisem mogel dopustiti, da bi bila tvoja čast omadeževana. Raje sem prevezel vso krvido nase. Ziana, budi srečna in osveti mojo smrt s tem, da izbrisuješ iz spomina Benetke, tvojo sestro v moji ljubezni!

— Na hodniku se čujejo koraki, če se ne motim. Vrata še niso zazidana. Zenski glas! Kdo neki prihaja... v moj zrob?

In dož se je sklonil. Med mračnimi sencami je zagledal bel pajčolan, obliko...

— Bože moj, še tega je bilo treba! Ziana! Da, nedvomno je Ziana. Ah, kaj je nisem mogel rešiti?

— Vi, gospa! je vzkliknil dož, ko je spoznal žensko, ki je stopila v sobo. — Vi tu?

— Da! — je odgovorila grofica in odložila pajčolan.

— Safia! Ah, bog je pravičen! Saj ne veš, kam si prišla!

— To ni važno. Moram ti odkriti tajno in zato prihajam.

— Ozri se na tôle okno, — je odgovoril dož in odgrnil zaveso. — Zazidano je. Tudi vrata bodo kmalu zazidana. Ne moreš se več vrniti iz tega strašnega groba.

— Dož, je nekdo, ki se more nekaznovano dotaknati krvnike sekire. Jaz nisem ničesar zakrivila, meni je pot iz te sobe odprt.

— Kaj si zblaznila? Mar ne vidiš pasti? Tudi jaz je odkrijem tajno. Toda to je sladek in blagodejen spomin, ki sem ga prihranil zate, kakor hranijo hostijo za umirajočega.

— Kaj mi hočeš povedati? — je vprašala grofica prestrašeno in pogledala Alessandrov v obraz, ki je bil v svitu luči še bolj bled.

— Safia, bila si mati! — je odgovoril in jo pogledal tako, kakor da hoče prodreti njeni srce.

— Ah, ne dotikaj se najtežje rane mojega življenja! — je dejala vsa iz sebe.

— Pred petnajstimi leti... v Rimu... si me vidiela nekega večera, kako sem stopil v svojo sobo in ti sporočil, da je nujno dete pravkar v zibelki umrlo.

— Molči, pravim, ti, molči! Pozabljaj na solze, ki sem jih pretila. Ti nisi plakal, jaz pa sem bila takrat premilna, da bi razumela vso globino svoje nesreče.

— Čuj, Safia, takrat sem lagal.

— Lagal?

— Tvoja hči živi!

— Ona živi? — je vprašala grofica z drhtecim glasom. Po tem se je pa zadrnila v priponnila: — Ne varaj me drugič!

— Človek, ki stoji na robu groba, ne laže.

— Da je moja hčerka živa, pravš?

— Je zajecila Safia in stopila k dožu.

— Kam si jo skril, Alessandro? Povej!

— ie nadaljevala v sklenini roke.

— Ah, ne pusti me, da izkupim to tajno z večnim mukami. Ne, ti si mogel prezirati mojo ljubezen, varati me, dati mi vso pravico, da sem te sovražila in uničila, toda vedno sem cenila v tebi moža, polnega plemenitosti in velikodušnosti. Ti nisi tak, da bi se igral z materinsko ljubezijo. Povej mi, kam si skril mojo hčerko, kajne? Kajti ponavljam, da lahko odidem iz tega groba. Ce je treba zapustiti Benetke in prepovativati ves svet, sem pripravljena.

— Imaš čas, poslušati me?

— Govori, lepo te prosim, ne bom ti več ugovarjala. Ah, če bi vedel, ka bo brezmejno sem ljubila tega otročča, ki je tudi tvoj! Bila bi tako ponosna, tako nežna z njim! Gotovo si imel tehtne razlage, da si namenoma takoj ranil moje srce. Bal si se menda, da se bo beneška razuzidanost prijela tudi tega čistega, toli ljubljenega bitja. Vzel si mi zaklad in ga skril kje daleč od palač in pohujanja tega mesta, daleč od slabih vzgledov njenе matere, pod preprosto, skromno in mirno streho, kakršno bi si bil izbral tudi ti, da ni

domovina zahtevala, da ji žrtvuješ svojmir. Tako si storil, kajne? Če bi mi bil to povедal, Alessandro, bi bila tvoj sklep odobrla, čutila bi bila kakor ti, da je materina skromnost najlepši načit hčerke.

Očividec o pustošenju Etne

Bruhanje Etne je privabilo mnogo tujcev, ki so hoteli videti pustošenje besnečega elementa. -- Diven pogled na vodopade že reče late.

veleto lav v več srebrnih kaskad takoo, da je nastal krasen vodopad žive peklenke vode. Prispeli smo v Carrabbu, kjer se je lava že bližala mostu in ležeški postaji. Kmalu je bila prva hiša zalita in je bila sledu izginila. Pogled na mostu naognjenje morje je bil nepopis. Videli smo tok lave do kraja, kjer je stal nesrečno mestec Mascala. Ko smo se vračali v Carrabbu, so ognjeni jeziki že izlizi prve hiše. Zgodaj zjutraj sta prispevala v vas dva avtomobilov z ministrom javnih del in štabom višjih uradnikov, ki jih je poslala vlada, da ugotovit obseg katastrofe. Lava se je valila z vedno večjo silo in naglico proti vasi, zalivala je hišo za hišo in kmalu je cela vas izginila. Nesrečni prebivalci so v nepopisni paniki bežali na vse strani.

Zanimivo je, da je med radovednejši največ tujcev iz vseh delov sveta. Cesta iz Taormine proti vulkanu je polna avtomobilov in turistov, ki bi si radi ogledali bruhanje Etne. Nevarnosti ni noben, človek si lahko ogleda sliko elementarne katastrofe iz neposredne bližine. Lava se bo videla v teki kraju še več let. Saj je deloma žareča še lava iz I. 1921 in 1923. Nihče, kdor poseli Taormino, ne pozabi napraviti izleta k vulkanu in nabratih nekaj kosov strnjene lave.

Za Etno — še Vezuv

Ni se poleg bruhanje Etne, že poročajo, da je pričel te dni bruhati tušči večno nemirni Vezuv. Že več dni se vodil obrazovanje, da je voda v dobro, Val del Inferno. Zaenkrat je bruhanje Vezuva še brez nevarnosti in vulkanologi so prepričani, da prebivalstvo, ki biva ob njegovih pobočjih, ni ogroženo.

Docij je Vezuv šele začel bruhati, se je Etna deloma že umirila. Sicer se še vedno vole ogromne mase lave v dolino, toda lava se sproti ohlaja in struje. Po zadnjih vesteh je sicer bruhanje Etne skoraj že popolnoma ponehalo, vendar je pa Nunnziata še vedno ogrožena. Ponoči je namreč lava pridelala kakih 50 metrov naprej. Nevarnost je tudi, da se ogromne mase lave utrgajo v zavale v dolino. Prebivalstvo, ki je Nunnziata že zapustilo, se počasi zopet vrača. Oblasti so pa zahtevali od vseh pismenih izjave, da bodo v slučaju nove nevarnosti sami reševali svoje imetje.

VABILO

na

izredni občni zbor

Kmetske posojilnice na Vrhniku

ki bo v ponedeljek, dne 26. novembra 1928 ob 2. uri popoldne v zadružni pisarni na Vrhniku.

Dnevni red:

Sprememba pravil radi prilagoditve pogojem za davčne in taksne olajšave.

K obilni udeležbi vabi